

Træk jer ud af NATO! Ny national sikkerhedsstrategi kræver ny sikkerhedsarkitektur, af Helga Zepp-LaRouche

Af Helga Zepp-LaRouche, den 9. december 2025

Selvom den nyligt offentliggjorte amerikanske nationale sikkerhedsstrategi (NSS) blev modtaget af nogle førende kredse i Europa med en blanding af tænders gnidelse, raserianfald og fortvivlelse, bør den under de givne omstændigheder betragtes som en velsignelse i forklædning. Den repræsenterer et brud med Biden-administrationens sikkerhedsdoktrin om amerikansk lederskab i en unipolær verdensorden til fordel for en mere afbalanceret politik over for Rusland og en hensyntagen til den globale magtforskydning mod Kina, hvilket giver mulighed for en rationel revurdering af egne sikkerhedsinteresser og en omlægning af den internationale sikkerhedsarkitektur.

Dokumentet forbyder udtrykkeligt yderligere udvidelse af NATO, hvilket de facto udelukker Ukraines medlemskab, da den såkaldte »koalition af villige« ikke kan gennemtvinge et sådant medlemskab mod USA's vilje. Det sætter også effektivt en stopper for idéen om et »globalt NATO« samt for den »interoperative struktur« mellem Den Europæiske Union og dette globale NATO.

I stedet for at puste og stønne over, at man ikke har brug for »rådgivning udefra«, som den tyske udenrigsminister Waidephul udtrykte det, ville europæerne gøre klogt i at tage det ganske vist barske wake-up call i NSS-dokumentet alvorligt: at det europæiske kontinent vil være uigenkendeligt om 20 år, hvis de

nuværende tendenser til økonomisk tilbagegang fortsætter. Dokumentet advarer endda om en »udslettelse af civilisationen«.

Den største fejl, vi i Europa kunne begå nu, ville være at afvise denne advarsel arrogant som endnu et bevis på præsident Trumps uforudsigelighed.

For udsigten til en »udslettelse af civilisationen« i Europa skyldes IKKE KUN fortsættelsen af den nuværende økonomiske politik – massive besparelser på alle sociale områder til fordel for en skruppelløs våbenindustri – men endnu mere det absolut uansvarlige og håbløse forsøg på at påføre Rusland et »strategisk nederlag«.

Den nye amerikanske NSS giver en meget tiltrængt mulighed for at trække sig ud af NATO, da alliancen i lang tid ikke har svaret til vores grundlæggende sikkerhedsinteresser. Siden afslutningen af Den kolde Krig burde NATO være blevet opløst, ligesom Warszawa-pagten blev det i 1991, til fordel for en fredsorden for det 21. århundrede, som på det tidspunkt ville have været fuldstændig mulig.

I stedet forvandlede NATO sig fra en defensiv alliance til en offensiv. Det endelige slag kom, da den højest rangerede NATO-militærofficer, admiral Giuseppe Cavo Dragone, formand for NATO's Militærkomité, i et interview opfordrede til en »mere aggressiv reaktion« på krigen i Ukraine. Et »forebyggende angreb« mod Rusland var ifølge ham også tænkeligt – hvilket naturligvis kunne betegnes som en »defensiv handling«. George Orwell, eller hvad?

»Angreb er forsvar, krig er fred!«

Præsident Putin svarede med umiskendelig klarhed, at Rusland ikke har nogen intentioner om at starte en krig med Europa. Det har man allerede understreget hundredvis af gange. Men hvis Europa selv skulle starte en sådan krig, tilføjede han, ville Rusland være »øjeblikkeligt klar«, og konflikten ville blive afsluttet meget hurtigt til Ruslands fordel – i

modsatning til den »kirurgiske« tilgang, der blev anvendt i Ukraine. Den russiske politolog Sergei Karaganov var endnu mere direkte i et interview med Eva Peli den 30. oktober i Moskva, hvor han sagde, at hvis en større krig brød ud i Europa, ville Europa ophøre med at eksistere.

Mens den amerikanske og russiske regering gør en seriøs indsats for at afslutte krigen gennem forhandlinger, fastholder den europæiske »koalition af villige« – Tyskland, Frankrig, Storbritannien, Polen, de baltiske stater og EU-Kommissionen – stadig målet om at påføre Rusland et »strategisk nederlag«. Det må stå klart for enhver tænkende person, at dette er umuligt mod det der nu er verdens stærkeste atommagt, medmindre man er villig til at acceptere menneskehedens undergang. Efter det nylige møde mellem NATO's udenrigsministre i Bruxelles beskyldte den ungarske udenrigsminister Szijjártó disse europæiske kræfter for at forsøge at forhindre fredsbestræbelser og trække Europa ind i en krig med Rusland. Ungarns premierminister Orbán advarede endog lørdag den 6. december i Kecskemét om, at europæiske ledere allerede har besluttet at gå i krig mod Rusland, og at en stor ungarsk delegation ville besøge Moskva i de kommende dage.

I Tyskland må man i alle udtalelser om krigen i Ukraine gentage mantraet om, at det er »Putins uprovokerede aggressionskrig i strid med folkeretten« for at undgå at blive stemplet som »Putins marionet«. Men den næsten enstemmige opfattelse i det Globale Syd og blandt amerikanske eksperter som Jeffrey Sachs, John Mearsheimer, Ray McGovern, Chas Freeman og mange andre er, at NATO's femdobbelte udvidelse mod øst – 1.000 km – i strid med løftet ved afslutningen af Den kolde Krig om ikke at udvide NATO »en tomme« mod øst, var det, der udløste krigen. I begyndelsen af 2022 havde offensive våbensystemer nær den russiske grænse reelt skabt en omvendt cubansk missilkrise, og Putins appeller om juridisk bindende sikkerhedsgarantier blev simpelthen ignoreret.

Krigen kunne være afsluttet i marts 2022 med Istanbul-aftalen mellem Putin og Zelenskyj, som blev notorisk saboteret af Boris Johnson. Nu – efter næsten fire års udmattende krig og tabet af millioner af menneskeliv – kan man ikke benægte, hvad den tidligere generalinspektør for Bundeswehr og tidligere formand for NATO's Militærkomité, Harald Kujat, gentagne gange har understreget: at Ukraine aldrig har været i stand til at ændre den strategiske situation. Og slet ikke nu, hvor dele af fronten kollapser, hvor fronttropper og tvangsudskrevne deserterer i massevis, og hvor internationale militæreksperter åbent diskuterer, at krigen er tabt. I denne situation er det yderst uansvarligt af den højest rangerede NATO-officer at tale om forebyggende angreb. Det svarer til en opfordring til kollektivt selvmord.

I de næsten fire år denne udmattelseskrig har varet, har hverken EU-Kommissionen eller de europæiske statschefer gjort noget forsøg på at afslutte krigen gennem forhandlinger. Tværtimod: Da en diplomatisk løsning mellem Putin og Zelenskyj praktisk talt var aftalt i marts 2022 med Istanbul-aftalen, så Europa – og den daværende præsident Biden – tavst til, mens Boris Johnson ødelagde muligheden. Nu, hvor der er en realistisk udsigt til, at krigen kan afsluttes af Trump og Putin, og at forholdet mellem de to største atommagter kan normaliseres, taler NATO om forebyggende angreb!

NATO er ikke længere en atlantisk forsvarsalliance, men ser sig selv som den militære arm, der skal forsvare den unipolære verdensorden, som Vesten har fulgt siden afslutningen af Den kolde Krig. Men denne orden er allerede blevet erstattet af partnerskabet mellem landene i det Globale Syd, som ikke længere er villige til at underkaste sig det kollektive Vestens imperiale og koloniale strukturer. De er i færd med at opbygge en ny verdensøkonomisk orden gennem BRIKS og SCO, baseret på suverænitet og gensidig, ligeværdig udvikling.

Vi må ikke modsætte os denne nye verdensorden, der bringer 500 års kolonialisme til ophør og for første gang giver nationerne

i den Globale Majoritet mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling. Vi må snarere samarbejde med disse lande og dermed åbne et nyt kapitel i menneskehedens historie.

I denne tid med epokegørende forandringer er der flere regionale kriser, som kan udvikle sig til større konflikter. Efter den igangværende katastrofe i Mellemøsten er der for nylig udbrudt en ny og farlig optrapning mellem Japan og Kina. Nu hvor premierminister Takaichi har stillet spørgsmålstejn ved Et-Kina-politikken – som er uomtvistelig i henhold til international ret – og endda rejst muligheden for japansk militær intervention i Taiwan, vokser bekymringen i hele Indo-Stillehavsregionen. Militarismen i Japan ligner i stigende grad den, vi ser i Europa, og vækker de mest forfærdelige minder om aksemagternes handlinger under Anden Verdenskrig, som kostede 27 millioner liv i Sovjetunionen og 35 millioner i Kina.

Hvis vi har lært noget af de to verdenskrige, er det, at tiden nu er inde til at genoptage det, vi opgav ved afslutningen af Den kolde Krig, da vi tog den forkerte afkørsel. Der var ikke længere nogen fjende; det ville have været let at etablere en ny international fredsorden. I dag, 35 år senere, er den arrogante og kortlivede forudsigelse om »historiens ende« afsløret som falsk – ligesom det enorme boomerang-tilbageslag fra forsøget på at etablere en unipolær verdensorden.

Hvert enkelt land bør meddele sin udtræden af NATO og samtidig indkalde til en ny konference i traditionen fra Den Westfalske Fred, hvor en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur må formuleres, der tager hensyn til alle nationers interesser på planeten.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har allerede foreslået en lignende tilgang med sit Global Governance Initiative. Præsident Putin har også rejst ideen om en eurasisk sikkerhedsarkitektur. Og der er håb: Unge i Tyskland deltager i skolestrejker, fordi de hverken ønsker at være kanonføde

eller skyde mennesker i fremmede lande.

Vi befinder os på et punkt i menneskehedens universelle historie, hvor vi ikke blot må lægge et halvt årtusinde med kolonialisme bag os, men også den tankegang, der førte til to verdenskrige i det 20. århundrede: geopolitik. Vi må én gang for alle lægge den barbariske idé bag os, at mennesket er en ulv for mennesket, som Thomas Hobbes – ideolog for det Britiske Imperium – hævdede.

Denne barbariske opfattelse afspejles i NATO's promoveringsvideo »From Foresight to Warfight«, hvor det hedder:

»Krig vil altid forblive en væsentlig del af menneskets bestræbelser; manipulation af følelser og forståelse vil være lige så vigtigt som at nægte adgang til vores rum; det menneskelige sind vil være en slagmark i sig selv...«

Enhver, der ser denne video og ikke afviser dette syge verdenssyn, har allerede tabt kampen om sit eget sind.

Vi er den eneste kendte art i universet, der er udstyret med kreativ fornuft, og vi må nu bruge den til at sætte idéen om én menneskehed først, når vi etablerer en ny orden.

Noter:

1. <https://schillerinstitut.dk/si/2022/11/ti-principper-for-en-ny-international-sikkerheds-og-udviklingsarkitektur/>

<https://www.youtube.com/watch?v=gUe0J5pMHiQ>